

бѣгашь изъ онѣзи оградѣ, бѣхъ искала да влѣзѣ и азъ въ неѣ! Но укорявахъ пастыря, и забравихъ силѣ-тѣ на лѣва; съ този способъ гордость-та ми мя развали. Ограда-та, що остави ты, лѣжи на кѣдѣто изгрѣва слѣнце-то. Погледни нагорѣ: видишь ли онѣзи свѣтлѣ звѣздѣ? Се кѣмъ неѣ да имашъ очи-тѣ си оправены и да тичашъ за животѣ-тѣ си!”

Слѣдѣ тѣзи думы овца та издѣхнала. На Неискуство сѣрдце-то ся испѣлнило съ признателность за тѣзи послѣднѣ добринѣ на овцѣ-тѣ; и не изгубило нито еднѣ минутѣ за да послѣдва нейный-тѣ свѣтѣ, и да ся вѣрне колкото можало поскоро, въ оградѣ-тѣ: макарѣ че едѣмъ смѣяло да ся надѣе че ще може нѣкога да стигне пакѣ тамѣ бозопасно. Всичкѣ-тѣ нощѣ тичало, и слушало подирѣ си блѣяніе-то на овцы-тѣ, и рыканіе-то на лѣва отдалечѣ. Взираше на свѣтлѣ-тѣ звѣздѣ кѣмъ истокѣ, до дѣ тя станѣла невидима, когато вмѣсто неѣ показалъ ся блѣгѣ-тѣ на зорѣ-тѣ. Съ толкози бѣрзость тичало, што оставило другары-тѣ си много назадѣ: много отъ тѣхъ обаче не могли да земѣтѣ сѣщо-то оправяніе.

Когато изгрѣяло слѣнце-то, Неискуство видѣло съ радость, че ограда-та ся гледала. Но толкози было утрудено отъ мѣчности-тѣ, които срѣщнало въ пѣть-тѣ (както му прѣдизвѣстила овца-та), што не можало вече да напрѣдва, и лѣгнало на трѣвѣ-тѣ прѣмаяло. Начнало да гледа външность-тѣ на оградѣ-тѣ съ надеждѣ да може да ся вѣрне съ колкото лесно-тѣ ся бѣше отдѣлило отъ неѣ; но ако и да тѣргнало безъ мѣкѣ, тогава обаче сѣгледало че